

Sygn. akt V Pa 21/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Miniecka (spr.)
Sędziowie:	SSO Romuald Kompanowski SSO Piotr Leń
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013 r. w Kaliszu

apelacji powoda A. A.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 7 stycznia 2013 r. sygn. akt IV P 316/12

w sprawie z powództwa **A. A.**

przeciwko **Miastu K.**

o odszkodowanie

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Kaliszu na rzecz adwokata M. K. (1) kwotę 60,00zł (sześćdziesiąt złotych) powiększoną o 23 % stawkę podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym;**

3. **nakazuje pobrać od powódki A. A. na rzecz Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Kaliszu kwotę 60,00zł (sześćdziesiąt złotych) powiększoną o 23 % stawkę podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym;**

4. **nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej za instancję odwoławczą.**

UZASADNIENIE

Powódka A. A. wniosła pozew przeciwko pozwanemu Miastu K. o ustalenie, że pozwany zobowiązany jest do realizacji nabytych przez nią praw z Karty Nauczyciela, a w szczególności realizacji jej praw do urlopu dla poratowania zdrowia

w okresie od 01.09.2012 r. do 15.04.2013 r. wynikającego z jej wniosku z dnia 12.04.2012 r. złożonego pracodawcy Publicznemu Przedszkolu Nr (...) w K. oraz w zakresie realizacji prawa do powrotu do pracy po zakończeniu urlopu.

W uzasadnieniu żądania powódka podała, że w dniu 26.04.2012 r. Rada Miejska K. podjęła uchwałę nr (...) o likwidacji Publicznego Przedszkola nr (...) w K. z dniem 31.08.2012 r. Pracodawca udzielił jej urlopu dla poratowania zdrowia do daty prywatyzacji tj. do 31.08.2012 r. Ponieważ stosownie do § 3 uchwały Rady Miejskiej K. nr (...) z dnia 26.04.2012 r. należności i zobowiązania likwidowanego przedszkola przejmuje Miasto K., to zobowiązania z tytułu nabytych praw nauczycieli Przedszkola przejmują i ma je zrealizować w związku z likwidacją Publicznego Przedszkola Nr (...) w K..

Pozwany Miasto K. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że powódka była zatrudniona w Publicznym Przedszkolu, które zostało zlikwidowane. Powódka została przejęta przez nowego pracodawcę Niepubliczne Przedszkole, powstałe na bazie zlikwidowanej jednostki. Prawo do urlopu na poratowanie zdrowia należy się tylko nauczycielom publicznych placówek oświatowych na podstawie Karty Nauczyciela.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 7 stycznia 2013 r. oddalił powództwo, nie obciążając powódki kosztami postępowania i przyznał adwokatowi ustanowionemu z urzędu dla powódki wynagrodzenie w kwocie 60 zł. Wyrok powyższy zapadł w oparciu o następujący stan faktyczny:

Powódka A. A. jest nauczycielem nauczania początkowego z wykształceniem wyższym. Od 2004 roku powódka jest nauczycielem mianowanym. W latach 1998-2004 powódka pracowała w Publicznym Przedszkolu nr (...) im. M. K. w K.. Następnie powódka pracowała w Niepublicznym Przedszkolu im. (...) w K.. Od 2008 r. powódka pracowała w Publicznym Przedszkolu nr (...) w K.. Rada Miejska K. uchwałą nr (...) z dnia 02.02.2012 r. podjęła zamiar likwidacji Publicznego Przedszkola nr (...) z dniem 31.08.2012 r. i tym samym rozpoczęte zostały zmiany organizacyjne i prawne umożliwiające powstanie przedszkola niepublicznego na bazie majątku po zlikwidowanej jednostce.

Zarządzeniem nr (...) z dnia 10.02.2011 r. Prezydent Miasta K. ogłosił konkurs na użyczenie nieruchomości i wyposażenie likwidowanych placówek oświatowych. Niepubliczne przedszkola miały zacząć działać od 01.09.2012 r. Konkurs został ogłoszony w Biuletynie Informacji Publicznej w lutym 2012 r. Jednym z warunków konkursu było przejęcie przez oferenta pracowników likwidowanej placówki oświatowej w trybie art. 23¹ kodeksu pracy. W dniu 26.04.2012 Rada Miejska K. podjęła uchwałę nr (...) o likwidacji Publicznego Przedszkola nr (...) w K. z dniem 31.08.2012 r. Na mocy § 3 tej uchwały Miasto K. przejęło należności i zobowiązania likwidowanego przedszkola publicznego. W momencie podejmowania tej uchwały został rozstrzygnięty konkurs na prowadzenie niepublicznego przedszkola. Wybrano ofertę M. P. i E. W..

W dniu 12.04.2012 r. powódka złożyła wniosek o udzielenie jej urlopu na poratowanie zdrowia. Wniosek ten został zakwestionowany przez dyrektora przedszkola. W dniu 24.05.2012 r. (...) Centrum (...) w P. wydało orzeczenie w trybie odwoławczym nr (...), w którym stwierdzono, że powódka wymaga udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 16.04.2012 r. do 15.04.2013 r. Pismem z dnia 29.05.2012 r. dyrektor przedszkola M. P. poinformowała powódkę o udzieleniu jej urlopu na poratowanie zdrowia w okresie od 16.04.2012 r. do 31.08.2012 r. Data końcowa urlopu została określona zgodnie z datą likwidacji przedszkola publicznego.

Pismem z dnia 16.07.2012 r. A. A. zwróciła się do Prezydenta Miasta K. o potwierdzenie jej prawa do urlopu na poratowanie zdrowia do dnia 15.04.2013 r. Powódka powołała się na przejęcie zobowiązań przedszkola publicznego przez Miasto w uchwale nr (...). Odpowiedzią Prezydenta było pismo z dnia 20.08.2012 r. Prezydent stwierdził w nim, że uprawnienie do urlopu na poratowanie zdrowia przysługuje jedynie nauczycielom publicznych jednostek oświatowych. Natomiast powódka od dnia 01.09.2012 r. będzie pracownikiem niepublicznego przedszkola na podstawie art. 23¹ k.p. Prezydent nie wypowiedział się w kwestii potwierdzenia powódce prawa do urlopu do dnia 15.04.2013 r., jednakże z treści pisma można domniemywać, że Prezydent odmówił. Powódka wiedziała o działaniach miasta w kwestii likwidacji przedszkola publicznego. Miała także świadomość, że z dniem 1.09.2012 r. stała się pracownikiem Przedszkola Niepublicznego.

Powódka z pracy w Przedszkolu Niepublicznym została zwolniona. Nie zarejestrowała się jako osoba bezrobotna. Powódka ma niepełnosprawne dziecko, które jednak według orzeczenia poradni psychologicznej może uczęszczać do normalnej placówki przedszkolnej. Według powódki była ona postrzegana negatywnie przez dyrektora przedszkola, a jej mąż jest w konflikcie z M. P..

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny i został ustalony na podstawie zeznań powódki i załączonych dokumentów dotyczących likwidacji przedszkola publicznego, w którym była zatrudniona powódka oraz dokumentów dotyczących urlopu na poratowanie zdrowia.

Sąd Rejonowy rozpoznając żądanie powódki miał na uwadze, iż powódka orzeczeniem (...) Centrum (...) w P. z dnia 24.05.2012 r. została uznana za wymagającą udzielenia jej urlopu na poratowanie zdrowia w okresie od 16.04.2012 r. do 15.04.2013 r., jak również to, że dyrektor Publicznego Przedszkola nr (...) w K., z uwagi na likwidację tej placówki z dniem 31.08.2012, udzielił spornego urlopu tylko w okresie od 16.04. 2012 r. do 31.08.2012 r. Publiczne Przedszkole przestało istnieć i na mocy art. 23¹ K.p. powódka z dniem 1.09.2012 stała się pracownikiem Niepublicznego Przedszkola powstałego na bazie zlikwidowanej placówki oświatowej.

Urlop dla poratowanie zdrowia, na podstawie art. 73 ustawy z dnia 26.01.1982 Karta Nauczyciela, w ocenie Sądu I instancji należy się tylko nauczycielom publicznych jednostek oświatowych. Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.09.1998 r. (I PKN 303/98, OSNP 1999,19,609) Sąd Rejonowy uznał, iż takiego uprawnienia nie mają nauczyciele zatrudnieni w niepublicznych placówkach oświatowych. Udzielenie takiego urlopu i odwołanie z niego należy do kompetencji dyrektora publicznej jednostki oświatowej. Urlop jest udzielany na wniosek pracownika – nauczyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.07.1999 r., I PKN 156/99, OSNP 2000,19,715) uchwała Sądu Najwyższego z 14.02.2012 r., III PZP 1/12, OSNP 2012,15-16/187). Urlop na poratowanie zdrowia jest świadczeniem pracowniczym zarezerwowanym dla nauczycieli, instytucją prawną zmieniającą stosunek pracy nauczyciela. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że dyrektor placówki oświatowej zasadniczo nie może odmówić nauczycielowi udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, jeżeli nauczyciel spełnia warunki określone w przepisach. Nie dotyczy to jednak nauczycieli zatrudnionych w pełnym wymiarze i pobierających jednocześnie emeryturę (uchwała Sądu Najwyższego z 24.05.1994 r., I PZP 24/94, OSNP 1994,5,83). Z uwagi na to, że urlop ten jest przywilejem nauczycielskim wynikającym z karty nauczyciela, może być realizowany tylko w czasie trwania stosunku pracy w publicznej jednostce oświatowej. Udzielenie urlopu może być przedmiotem roszczenia pracownika ale też jedynie w czasie trwania stosunku pracy (wyrok SN z 25.07.2006 r., I PK 47/06, Rzeczpospolita 2006,258, C).

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której powódka nie pozostaje w stosunku pracy z publiczną jednostką oświatową. Nie ma więc roszczenia o udzielenie jej urlopu na poratowanie zdrowia i to wobec pozwanego Miasta K.. Urlopu udziela jedynie dyrektor placówki oświatowej, a ten udzielił powódce urlopu tylko do końca sierpnia 2012 r.

Nie znajduje w sprawie zastosowania orzeczenie Sądu Najwyższego z 23.02.2010 r., II PK 233/09, na które powołał się pozwany, a według, którego dyrektor może nie przyznać nauczycielowi pełnego rocznego urlopu dla poratowania zdrowia, gdyż został wydany w odmiennym stanie faktycznym. Urlop został udzielony w okresie ustalonym przez orzeczenie lekarskie a nowe orzeczenie przedłużało okres urlopu.

Za stanowiskiem strony pozwanej przemawia inne orzeczenie tegoż sądu z 14.07.1999 r., OSNP 2000,19,714, z którego wynika, że nauczycielowi przeniesionemu w stan nieczynny przysługuje urlop dla poratowania zdrowia na okres nie dłuższy niż do czasu wygaśnięcia stosunku pracy. Z tego orzeczenia wynika, że dopuszczalne jest przez dyrektora ograniczenie czasu trwania urlopu. To orzeczenie można zastosować odpowiednio jakkolwiek zostało wydane również w odmiennym stanie faktycznym. Jeżeli więc przyjąć, za zasadny taki pogląd, to w sytuacji powódki wszystko było prawidłowo. Jednakże w ocenie sądu I instancji ten pogląd wydaje się być jednak odosobniony. W komentarzu do Karty Nauczyciela A. B. stoi na stanowisku, że urlop winien być udzielony na okres wynikający z orzeczenia lekarskiego. Wyżej sąd stwierdził, że takie stanowisko jest powszechniejsze. Udzielenie takiego urlopu nie powoduje jednak, że pracownik, nauczyciel, jest chroniony przed zwolnieniem z pracy. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy

w wyroku z 21.07.1999 r. (I PKN 58/99, OSNP 2000,19,715) czy w wyroku z 07.11.1995 r. (I PRN 83/95, /OSNP 1996,12,169). W tym drugim wyroku stwierdzono, że korzystanie z urlopu dla poratowania zdrowia nie jest przeszkodą do rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 20 karty nauczyciela. Tak samo w wyroku z 19.09.1996 r. (I PRN 70/96,/OSNP 1997,7,113) Sąd Najwyższy stwierdził, że dyrektor ma kompetencje do rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem przebywającym na urlopie dla poratowania zdrowia z powodu likwidacji placówki oświatowej. Wobec powyższego, należy stwierdzić, że powódka powinna mieć udzielony urlop dla poratowania zdrowia na cały okres tj. do 15.04.2013 r. Jednakże z uwagi na likwidację przedszkola powódka utraciłaby pracę z końcem sierpnia 2012 r. Tak więc powódka stałaby się osobą bezrobotną. W przyjętej przez dyrektora koncepcji sytuacja powódki była lepsza, bo nie traciła pracy.

Mając więc na uwadze powyższe wywody Sąd I instancji stwierdził, że roszczenie powódki wobec Miasta K. jest bezzasadne z uwagi na to, że z roszczeniem takim można wystąpić tylko w trakcie trwania stosunku pracy w publicznej jednostce oświatowej i to wobec dyrektora tej jednostki. Dalsze zaś wywody mają uświadomić powódce, że w związku z likwidacją przedszkola nr (...), utraciłaby pracę mimo uzyskania urlopu dla poratowania zdrowia. Urlop nie byłby żadną ochroną przed utratą pracy. W takiej sytuacji powódka również nie korzystałaby z uprawnień, jakie dawał jej urlop dla poratowania zdrowia. Osoba niezdolna do pracy po wyczerpaniu okresu zasiłku chorobowego może skorzystać za zasadach ogólnych ze świadczenia rehabilitacyjnego tj. świadczenia z ubezpieczenia społecznego.

Z uwagi na to, że powódka utraciła pracę, lecz się i opiekuje niepełnosprawnym dzieckiem sąd nie obciążył jej kosztami postępowania. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej sąd orzekł na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 2002 r. biorąc pod uwagę roszczenie niemajątkowe, z jakim powódka wystąpiła.

Od wyroku Sądu Rejonowego apelację wniosła powódka skarżąc wyrok w całości i na podstawie przepisu art. 368 § 1 k.p.c. zarzuciła:

1. obrazę prawa materialnego, tj. przepisu art. 73 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r., Karta Nauczyciela i § 1 i 3 uchwały Nr (...) Rady Miejskiej K.z dnia 26 kwietnia 2012 r., w sprawie likwidacji Publicznego Przedszkola Nr (...)w K., przy ul. (...), celem przekształcenia w przedszkole niepubliczne, poprzez błędną wykładnię i w efekcie niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, skutkujące niezasadnym odmówieniem udzielenia powódce ochrony prawnej w niniejszym postępowaniu w sytuacji, gdy w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym zachodziła podstawa do uwzględnienia roszczenia powódki;
2. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności w sprawie w szczególności dotyczących przejęcia praw nabytych przez nauczycieli prywatyzowanych przedszkoli, w tym powódkę przez Miasto K. oraz okoliczności rozwiązania umowy o pracę z powódka w trybie dyscyplinarnym z art. 52 k.p. i pozbawienia powódki i jej dzieci środków do życia;
3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nietrafnym przyjęciu, że pozwany – Miasto K., nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną powódce z tytułu nieudzielenia jej w pełnym wymiarze urlopu dla poratowania zdrowia, na podstawie art. 73 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r., Karta Nauczyciela, w wyniku błędnej decyzji Dyrektora Publicznego Przedszkola nr (...) w K. wyrażonej w piśmie z dnia 29 maja 2012 r., podczas gdy konieczność taka wynikała z przedłożonego przez powódkę wniosku orzeczenia lekarskiego, a także z tytułu bezzasadnego rozwiązania z powódką umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym. W apelacji powódka powołała się także na zasadę ochrony praw nabytych.

Wskazując na powyższe wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 22.612 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu pozwu w niniejszej sprawie do dnia zapłaty, tytułem należnych powódce świadczeń z powodu nieudzielenia należnego jej urlopu dla poratowania zdrowia oraz ustalenie, że pozwany – Miasto K. po zakończeniu urlopu zapewni powódce pracę odpowiadającą jej kwalifikacjom oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję oraz za drugą instancję, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł też ustanowiony dla powódki pełnomocnik z urzędu skarżąc wyrok w części oddalającej żądanie powódki i w części przyznającej mu wynagrodzenie od Skarbu Państwa. Wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił :

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, która polegała na ustaleniu, iż powódka nie mogła wystąpić w przedmiotowej sprawie z roszczeniem wobec Miasta K., w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, uchwały nr (...) wynikało, że pozwany – Miasto K., przejęło należności i zobowiązania likwidowanego przedszkola publicznego, a więc miało legitymację bierną w sprawie;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. § 12 ust. 1 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które polegało na zastosowaniu tego przepisu do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy – wartości przedmiotu sporu, od której zależy wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu oraz § 12 ust 1 pkt. 2 w związku z § 6 pkt. 5 w/w rozporządzenia, poprzez ich niezastosowanie do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy, wartości przedmiotu sporu, od której zależy wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. przepisu art. 73 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r., Karta Nauczyciela i § 1 i § 3 uchwały Nr (...) Rady Miejskiej K.z dnia 26 kwietnia 2012 r., w sprawie likwidacji Publicznego Przedszkola Nr (...)w K..

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie nie był sporny między stronami. Powódka złożyła wniosek o udzielenie jej urlopu dla poratowania zdrowia w dniu 12.04.2012 r. (...) Centrum (...) w P. wydało orzeczenie, w którym stwierdzono, że powódka wymaga udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 16.04.2012 r. do 15.04.2013 r. Pismem z dnia 29.05.2012 r. dyrektor Publicznego Przedszkola Nr (...) w K. udzielił powódce urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 16.04.2012 r. do 31.08.2012 r., czyli do daty likwidacji przedszkola publicznego uznając, iż może udzielić powódce urlopu tylko na okres istnienia publicznego przedszkola. Nie może natomiast udzielić urlopu powódce na dalszy okres, w którym pracodawcą powódki staje się przedszkole niepubliczne, gdyż nauczycielowi zatrudnionemu w przedszkolu niepublicznym nie przysługuje urlop dla poratowania zdrowia.

Z uregulowania w art. 73 ust. 1 Karty Nauczyciela wynika, że decyzja o uwzględnieniu wniosku należy do dyrektora szkoły i w razie spełnienia przez nauczyciela ustawowych przesłanek nabycia prawa do urlopu, jego udzielenie jest w zasadzie obowiązkiem pracodawcy. Sformułowanie ”udziela” wyklucza bowiem uznaniowość dyrektora szkoły co oznacza, że powódce urlop winien być udzielony na cały okres wynikający z orzeczenia lekarskiego.

W wyroku z dnia z dnia 23 lutego 2010 r., II PK 233/09 Sąd Najwyższy stwierdził, że przepisy szczególne regulujące udzielanie nauczycielskich urlopów dla poratowania zdrowia powinny być interpretowane ściśle. Przyznają one bowiem dodatkowe prawo tej grupie pracowniczej, którego nie mają wszyscy pracownicy. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1998 r. I PKN 303/98 nauczycielowi placówki niepublicznej nie przysługuje prawo do płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, przewidzianego w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela.

Jak wskazał Sąd Rejonowy judykatura uznaje, że dyrektor szkoły jest zobowiązany do udzielenia urlopu i określenia jego długości zgodnie z orzeczeniem lekarskim. Wydaje się jednak, że można przyjąć, iż od zasady, że urlop winien być udzielony na cały okres wynikający z orzeczenia lekarskiego dopuszczalny jest wyjątek w sytuacji, gdy dochodzi do likwidacji publicznego przedszkola. Nauczyciel mianowany nie ma wówczas prawa do wykorzystania urlopu dla poratowania zdrowia w wymiarze jednego roku, gdyż z chwilą przejścia do nowego pracodawcy i przyjęcia

zaproponowanych nowych warunków zatrudnienia na podstawie umowy o pracę traci swój dotychczasowy status nauczyciela mianowanego i przysługujące mu prawo do urlopu dla poratowania zdrowia.

W tej sytuacji należy uznać, że Sąd Rejonowy trafnie przyjął, iż urlop mógł zostać powódce udzielony tylko w okresie jej zatrudnienia w publicznym przedszkolu i tylko dyrektor placówki oświatowej, w której była zatrudniona, był uprawniony do udzielenia tego urlopu. Kompetencja ta nie przysługiwała pozwanemu Miastu K., który nie był przecież pracodawcą powódki. Co do podnoszonej przez powódkę ochrony praw nabytych, to zauważyć należy, że powódka miała prawo domagać się udzielenia jej urlopu dla poratowania zdrowia na cały okres ale roszczenie powinna kierować pod adresem swojego pracodawcy, a nie pozwanego. Pozwany nie był zobowiązany do realizacji nabytych przez powódkę praw z Karty Nauczyciela, a w szczególności realizacji jej prawa do urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 01.09.2012 r. do 15.04.2013 r., wynikającego z jej wniosku z dnia 12.04.2012 r., złożonego pracodawcy Publicznemu Przedszkolu Nr (...) w K. oraz w zakresie realizacji prawa do powrotu do pracy po zakończeniu urlopu. Powództwo w tym zakresie winno zostać skierowane przeciwko pracodawcy powódki bo tylko on jest uprawniony do podejmowania decyzji w sprawie urlopu. Ponieważ urlop dla poratowania zdrowia został powódce udzielony tylko w okresie od 16.04.2012 r. do 31.08.2012 r. wobec tego powódka powinna zgłosić się do pracy po tym dniu do nowego pracodawcy, który przejął pracowników zlikwidowanego przedszkola publicznego.

Przepis art. 23¹ § 1 k.p. reguluje sytuację prawną pracowników zatrudnionych w zakładzie pracy, który przechodzi przekształcenia organizacyjno-prawne, polegające na przejściu zakładu lub jego części na innego pracodawcę. Funkcja tego przepisu polega na ochronie praw pracowników w zakładach, które podlegają transferowi stymulowanemu czynnikami natury ekonomicznej. Funkcja ochronna jest realizowana poprzez umożliwienie pracownikom pozostania w zatrudnieniu u nowego pracodawcy na tych samych warunkach jak te uzgodnione ze zbywającym czyli zagwarantowanie, na ile to możliwe, ciągłości umów lub stosunków pracy z przejmującym, bez ich zmiany w celu zapobieżenia pogorszeniu sytuacji pracowników, których dotyczy przejęcie.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 października 2010 r., I PK 91/10, zauważył, że skutek opisany wyżej następuje w chwili przejęcia zakładu, automatycznie, z mocy prawa. Przekształcenie stosunku pracy w myśl art. 23¹ § 1 k.p. (wejście nowego pracodawcy w prawa i obowiązki dotychczasowego) nie podlega ocenie w aspekcie nadużycia prawa (art. 8 k.p.), skoro następuje z mocy prawa¹²⁵. Stosownie do art. 23 § 5 k.p. pracodawca z dniem przejęcia zakładu pracy lub jego części, jest obowiązany zaproponować nowe warunki pracy i płacy pracownikom świadczącym dotychczas pracę na innej podstawie niż umowa o pracę oraz wskazać termin, nie krótszy niż 7 dni, do którego pracownicy mogą złożyć oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia proponowanych warunków. W informacji z dnia 29 czerwca powódka została pouczona o tym, że z dniem przejęcia zakładu otrzyma propozycję nowych warunków pracy.

Jak wynika z uchwały Rady Miejskiej K. z dnia 26 kwietnia 2012 r. oraz informacji z dnia 29 czerwca 2012 r. otrzymanej przez powódkę, likwidacja Publicznego Przedszkola nr (...) w K. nastąpiła celem jego przekształcenia w przedszkole niepubliczne, a w konsekwencji nastąpiło przejęcie zakładu pracy w trybie art. 23¹ k.p. Dla powódki oznaczało to, iż z dniem 1 września stała się pracownikiem przedszkola niepublicznego, zatrudnionym na podstawie umowy o pracę z gwarancją 2-letniego okresu zatrudnienia tj. do 31 sierpnia 2014 r. Z informacji z dnia 29 czerwca 2012 r., otrzymanej przez powódkę, wynikało również, iż wszystkie zobowiązania wynikające ze stosunku pracy powstałe przed dniem przejęcia zakładu pracy zostaną uregulowane do 31 sierpnia 2012 r. przez dotychczasowego pracodawcę powódki, a za nieuregulowane odpowiada Miasto K., które zgodnie z § 3 ust. 3 uchwały przejmuje należności i zobowiązania zlikwidowanego przedszkola. Powódka skierowała swoje roszczenie przeciwko pozwanemu Miastu K. początkowo o ustalenie, że ten pozwany zobowiązany jest do realizacji nabytych przez nią praw z Karty Nauczyciela, a w szczególności realizacji jej prawa do urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 01.09.2012 r. do 15.04.2013 r. wynikającego z jej wniosku z dnia 12.04.2012 r. złożonego pracodawcy Publicznemu Przedszkolu Nr (...) w K. oraz w zakresie realizacji prawa do powrotu do pracy po zakończeniu urlopu. Pozew złożony został w dniu 30 sierpnia 2012 r., kiedy to istniał jeszcze dotychczasowy pracodawca powódki i to przeciwko niemu powódka winna kierować swoje

roszczenie o realizację nabytego przez nią prawa z Karty Nauczyciela, a w szczególności realizację jej prawa do urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 01.09.2012 r. do 15.04.2013 r.

W apelacji powódka zmieniła swoje żądanie domagając się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 22.612 zł., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu pozwu w niniejszej sprawie do dnia zapłaty, za szkodę wyrządzoną powódce z tytułu nieudzielenia jej w pełnym wymiarze urlopu dla poratowania zdrowia równej wysokości należnych powódce świadczeń z powodu nieudzielenia należnego jej urlopu dla poratowania zdrowia oraz ustalenia, że pozwany – Miasto K. po zakończeniu urlopu zapewni powódce pracę odpowiadającą jej kwalifikacjom.

Tak zmienione przez powódkę żądanie również nie mogło zostać uwzględnione. Zgodnie z przepisem art. 383 k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Jednakże w razie zmiany okoliczności można żądać zamiast pierwotnego przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu, a w sprawach o świadczenie powtarzające się można nadto rozszerzyć żądanie pozwu o świadczenia za dalsze okresy. W związku z tym zauważyć należy, że skarżąca w apelacji nie wskazała na ewentualne okoliczności uzasadniające zmianę przez nią żądania co przemawia za oddaleniem apelacji z tej przyczyny.

Powódka przed sądem I instancji dochodziła ustalenia, że pozwany zobowiązany jest do realizacji jej prawa do urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 01.09.2012 r. do 15.04.2013 r. wynikającego z jej wniosku z dnia 12.04.2012 r. złożonego pracodawcy Publicznemu Przedszkolu Nr (...) w K. oraz realizacji jej prawa do powrotu do pracy po zakończeniu urlopu i tylko takie żądanie było przedmiotem rozpoznania przez ten sąd. Nie było natomiast przedmiotem rozpoznania odszkodowawcze żądanie powódki o naprawienie szkody z tytułu nieudzielenia jej w pełnym wymiarze urlopu dla poratowania zdrowia w wysokości należnych powódce świadczeń za okres nieudzielonego urlopu dla poratowania zdrowia.

Podstawą jakościowej zmiany powództwa mają być „zmienione okoliczności”. Skoro tym samym chodzi o „nowe fakty”, w postaci zwolnienia dyscyplinarnego powódki, to zmianę tę należy poddawać ocenie z punktu widzenia art. 381 k.p.c., ponieważ strona powodowa nowe fakty mogła powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Sąd Rejonowy nie zajmował w tej sprawie się kwestią zwolnienia dyscyplinarnego powódki. Powódka odwołała się od zwolnienia dyscyplinarnego do sądu a postępowanie w tej sprawie zostało zawieszone do czasu rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Jak wynika z akt osobowych powódki została ona zwolniona z pracy pismem z dnia 25 września 2012 r. zaś wyrok sądu I instancji zapadł dopiero w dniu 7 stycznia 2013 r., co pozwalało stronie skarżącej na powołanie się na ta okoliczność przed Sądem I instancji. Sąd drugiej instancji może zatem pominąć te „nowe fakty” na podstawie art. 381 k.p.c.

Niezależnie jednak od tego przyjąć należy, że swoje roszczenie o zasądzenie kwoty 22.612 zł. stanowiącej równowartość wynagrodzenia powódki za okres odmowy udzielenia jej urlopu tj. od 01.09.2012 r. do 15.04.2013 r. powódka winna kierować tylko i wyłącznie pod adresem swojego pracodawcy jako ewentualnie odpowiedzialnego za brak udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia na pozostały wynikający z orzeczenia lekarskiego okres. Natomiast pozwany Miasto K. nie będąc pracodawcą powódki nie jest biernie legitymowany w tej sprawie.

Nie jest również uzasadniony zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegający na nietrafnym przyjęciu, że pozwany – Miasto K. nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną powódce z tytułu nieudzielenia jej w pełnym wymiarze urlopu dla poratowania zdrowia, a także z tytułu bezzasadnego rozwiązania z powódka umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji w przedmiotowej sprawie są prawidłowe. Sąd odwoławczy w pełni je podziela i przyjmuje za własne.

Podkreślić jednak należy, że pozwany nie może ponosić odpowiedzialności za brak udzielenia powódce urlopu dla poratowania zdrowia w pełnym wymiarze, wynikającym z orzeczenia lekarskiego ani też za zwolnienie powódki z pracy w trybie dyscyplinarnym, skoro to nie on udzielał urlopu powódce w krótszym wymiarze lecz ówczesny pracodawca

powódki. Również nie on dokonał rozwiązania umowy o pracę z powódką lecz decyzje taka podjął nowy pracodawca powódki.

Co do zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. § 12 ust. 1 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu to zarzut ten nie został uwzględniony. Powódka dochodziła ustalenia, że pozwany zobowiązany jest do realizacji jej prawa do urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 01.09.2012 r. do 15.04.2013 r. oraz w zakresie realizacji prawa do powrotu do pracy po zakończeniu tego urlopu, a zatem roszczenia niemajątkowego. Zgodnie z § 12 ust. 1 pkt. 3 stawka minimalna wynagrodzenia adwokata w sprawach z zakresu prawa pracy o ustalenie roszczenia niemajątkowego wynosi 60 zł. Powódka przed sądem I instancji nie dochodziła odszkodowania. Zatem sąd ten prawidłowo określił wysokość wynagrodzenia dla pełnomocnika z urzędu w kwocie 60 zł powiększonej o podatek VAT.

W tym stanie rzeczy apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1348 ze zm.).

Ponieważ Sąd Rejonowy cofnął powódce ustanowienie pełnomocnika z urzędu obowiązana ona jest, na podstawie art. 120 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., uiścić wynagrodzenie adwokata dla niej ustanowionego, przyznane mu od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu za instancję odwoławczą. Jednocześnie na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążenia powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej za instancję odwoławczą ze względu na sytuację powódki związaną z utratą zatrudnienia i koniecznością utrzymania niepełnosprawnego dziecka.